

Fény sugar

Evangeliumi hitebraztó és hímelyítő folyóirat

Felelős szerkesztő: Dr. Farkas Mária diak. főtestvér. — Laptulajdonos: „Fébé” Evang. Diakonissza Nőegylet. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. — Előfizetési ára: fél-évre 2 P 25 fillér, többes küldésnél 2 P. — Egyes szám 20 fillér. — A kiadásért felelős: Trauschenfels Elza, diakonissza főnöknő. Kiadóhivatal: Budapest, I., Hidegkúti-út 123/a.

A BÁRÁNY.

Taposni mezők
tarka virágát,
tavaszi fényben
láttam egy bárányt.
Tarka mezőre,
fehér gyapjára
ráhullt a napnak
tisza sugára.
Láttam egy bárányt
fényben, tavaszban,
meleg, mosolygó
napsugarakban.

S láttam egy bárányt.
Eltört a lába.
Vonszolva vitték
halál hidjára.
Marokra fogták
eltörött lábát,
úgy gyötörték sok
poros utcán át.
Szeme csupa vád.
De panasz — semmi.
Láttam egy bárányt
halálba menni.

S látok egy bárányt.
Viszik, gyalázzák,
porig roskasztják,
porig alázzák.
Vérnyomos úton
gyötörve vérig,
halálra váltan
viszik, kísérik.
Ég is siratja,
kő is megsánja.

Ki szenved úgy, mint
helyettem, értem
Isten Báránya?!

Belák Erzsébet.

Jézust magát.

Hogyan ünnepelték a tanítványok az első húsvétot? *Szomoru, panaszos szívvel*, mert azt hitték, hogy Jézus halott. Nem tudták, hogy hatalmas és él. Így tesz ma is sok keresztyén. Feltekintenek a keresztre és belefáradnak a szomorúságba. Nem tették meg hit által a dicső tapasztalatot, hogy élő Megváltójuk van. *Halott Krisztusért nékem kell tennem valamit, — az élő Krisztus mindent elvégzett érettem.*

Amikor az Ur az emmausi tanítványokhoz lépett, magyarázni kezdte nekik az írásokat. Most már megértették. A Feltámadott életereje beléjük áradt s szívükben az öröm tüze gerjedezett. Talán a te szíved is lángolt már dicső tapasztalatok tüzétől. A tapasztalatok azonban nem voltak maradandók. Jőjj, kövessük Jézust! Szóljunk így hozzá: »Urunk, nem csak inni akarunk az élet forrásából, élővíznek forrásai akarunk lenni. Nem csak fürödni akarunk a fényben, hanem az igazság napját akarjuk befogadni szívünkbe. Nemcsak ismerni akarunk Téged, aki érintetted a lelkünket, beraogyogtad, fölmelegítetted hideg szívünket, aki megáldottál bennünket, hanem azt akarjuk, hogy szíveinkben lakozzál és nálunk maradj.«

Kinek jelenti ki így magát Krisztus? *Annak, aki kész mindent elhagyni és követni Őt.* Ha Krisztus egészen oda akarja magát adni nékem, akkor előbb tudnia kell, hogy én is egészen az Ővé vagyok. Ahol Ő hitet talál, oda be kell térnie. Azt mondja a tanítványoknak: »Óh, ti balgatagok és restszívűek, mindazoknak elhívására, amit a próféták mondtak.« Kész vagy-e elismerni, hogy

balgatag vagy, mert nem hittél egészen? »Minden lehetséges a hívónek!« Krisztus azoknak jelenti ki magát, akik megtanulnak hinni és bízni Őbenne.

Másik ismertetőjele azoknak, akik Őt egészen be akarják fogadni az, hogy nem nyugosznak, míg el nem nyerik. Az Ur úgy tesz mintha tovább menne, de a tanítványok esdve kérik: »Maradj velünk!« Kényszerítik, hogy velük menjen.

Mi az oka annak, hogy sok keresztyénnek olyan szegény az élete? A Megváltó nem jelenthette még meg magát előttük, úgy, mint aki a szívben lakik, mint aki teljes elégséget ad és mindent betölt. Miben különböztek a tanítványok a többi emberektől? Elhagyták otthonaikat, hálójukat, az Ur köré sereglettek, *megismerték Őt. Ő volt a Mester, aki őrizte, bátorította, nevelte őket, ők pedig követték.* S miben különböznek ma a keresztyének — nem olyanok, akik épen, csak mint tűzőn kereszttől jutnak a mennybe, hanem azok, akik komolyan követik Jézust, a többi emberektől? Abban, hogy óráról-órára Őbenne élnek, Krisztus üdvözítő erői munkálkodnak életükben. Ez a titka az erőnek és megszentelődésnek, örömük az Urban van, ez az erősségük.

Krisztus téged is meg akar világosítani Szent Lelke erejével.

Hála legyen Istennek, aki mindnyájunknak ki tudja magát jelenteni. Engedd, hogy rólad is el lehessen mondani: »Megnyilatkozának szemeik és megismerék őt.« Jőjj! Nála teljes elégség van. Örömtől ajándékoz néked, amelynek soha nem lesz vége, szívet, amely boldogan ujjongja: »Jézus bizonynyal él, kijelentette magát nékem!«

Murray A.

HUSVÉT HAJNALÁN.

Alig várták, hogy jöjjön a reggel
s most bánatosan, illatos kenetekkel,
sírva sietnek a sír felé hárman,
epesztő, emésztő, roskasztó gyászban.
Im ébred az élet és támad a nap már.
A madarak kara csak egy fénylő sugarat vár
és csattog az ének, száll által a légen
fel, fel az ég felé... Ugy... úgy mint régen...
Jaj, az a régen! Ne fájna az emlék:
mikor a Mester előttük ment még
és ajkán az élet igéi fakadtak
a szomjazóknak, a fáradtaknak!?...
Volt-e valaha riasztób álom,
mint ez a három nap, ez a három:
mikor, Aki folyvást csak életet mentett,
vad, gyilkos kezek fogják meg a Szentet,
viszik diadallal a főpap elébe,
rágalmat, gúnyt vágnak a tisztá szemébe
és suhog a korbács és csattog az ostor
hol, aki megvédje, a hős, az apostol?!
Es az Atya hallgat? — Mély csend ül az égen
s most hajnalik újra csak... Ugy... úgy mint régen...

Hogy hurcolták, mint egy gonosztevőt,
s még volt, aki gúnyval nevette őt,
amint a tövistől a vére kicsordul,
s úgy kell felemelni az utcai porbul!
Köpdösve, gyalázva a fára szegezték,
de Ő ugyanaz volt: Ott is szeretett még,
ott fenn a kereszten. Anyát és poroszlót...
könnyet hullajtót és gyilkos sebet osztót.
Óh, jaj! A halálig, mindig szeretett!

Viszik az illatozó kenetet
és sírva sietnek a sír felé hárman:
nagypénteki gyásszal, húsvéti sugárban.
Hogy látnák, szemükben keserű könnyekkel,
milyen csodálatos ez a reggel!
A pálmafák két szegélyén az útnak
súgva-búgva valami titkot tudnak.
A virágok át harmatkönnyeken
már látják felragyogni fényesen
az élet napját, s azt hirdeti minden:
A sírban nincsen! A sírban nincsen!
Ők mégis mennek gyászolva, sírva
betekinteni egy üres sírba,
az anygai előtt dőbbenve megállni,
feltámadott, élő Mesterre találni!...

Húsvétkor, ha még
nincs húsvéti szíved,
a nagypéntekit vedd, vedd és vigyed
könnyesen, aggódón, búsan, amint van,
s keresd a Krisztust, keresd a sírban.
Nem, úgysem fogod megtalálni ottan.
Eléd fog állani feltámadottan.

Belák Erzsébet.

Mit keresitek a holtak között az élőt?

Luk. 24:5.

Kiáltasz, és az Úr meghallgat... azt mondja: Imé, itt vagyok. És. 58:9.

Krisztus feltámadott a halottak közül, zsengejük lőn azoknak, kik elaludtak.

I. Kor. 15:20.

Elnyeletett a halál diadalra. Halál! hol a te fullánkod? Pokol! hol a te diadalmad? A halál fullánkjaja pedig a bűn; a bűn ereje pedig a törvény. De hála az Istennek, a ki a diadalmat adja nekünk a mi Urunk Jézus Krisztus által.

I. Kor. 15:54—57.

Titeket, kik holtak valátok a bűnökben és a ti testeteknek körülmetéletlenségében, megelevenített együtt Ő vele, megbocsátván minden bűnötöket.

Kol. 2:13

KRISZTUS FELTÁMADT!

Ezen a napon támadt fel Jézus Krisztus a halálból. Ehhez erős, szilárd hit kell, amely ezt a hitcikket szilárdná és mozdíthatatlanná teszi. „Krisztus feltámadt a halálból!” Ezeket a szavakat jól meg kell jegyeznünk és nagy betűvel írunk, hogy egy-egy betű akkora legyen, mint egy torony, sőt mint az ég és a föld, hogy e hitcikknél egyebet ne lássunk, ne halljunk, ne gondoljunk és ne is tudjunk. Mert nem azért mondjuk el s valljuk ezt a hitcikket, hogy csak épen beszéljünk, (mint ahogyan egy mesét, vagy elbeszélést elmondunk,) hanem hogy élő, szilárd valósággá váljék a szívben. „Hinni”, azt jelenti, hogy teljességgel beleéljük magunkat ebbe az Igébe, mintha más semmi sem volna megírva, mint: „Krisztus feltámadt!” — Hogyha ezt hinnők, akkor könnyű volna életünk, s halálunk; mert Krisztus nemcsak saját maga számára győzte le a halált, hanem úgy kell vened, hogy nekünk is szól az és mi is benne foglaltatunk a feltámadt Krisztusban, s ezért és ezáltal nekünk is fel kell támadnunk és örökké élünk. Igen, hogy Krisztusban már megkezdődött a mi feltámadásunk és életünk.

Luther Márton.

Husvétí hit.

Az osztrák határon, közvetlen a Duna partján terül el egy kis város, Feldkirch, melynek mindössze háromezer lakója van. 1799-ben, amikor Napóleon seregei végigsöpörték Európát, egyik tábornoka Massena 18.000 emberrel jelent meg a kis város kapuja előtt. Húsvét vasárnap volt. A felkelő nap aranysugarai visszaverődtek a franciák fegyverzetén.

Rémülten ült össze a városi tanács megbeszélni teendőiket. Szembeszállni a francia sereggel, erre nem is gondolhattak. Menjen talán küldöttség Massenához a város kapujának kulcsával s könyörögjenek kegyelemért?

A gyülekezet öreg, tiszteletreméltó lelkésze emelkedett fel. »Ma húsvét van. Eddig a saját erőnkkel számoltunk és az cserbenhagyott. Az Ur feltámadásának napja van. Szóljanak a harangok, mint máskor, tartsunk istentiszteletet s bizzuk ügyünket Istenre. Eddig saját gyengeségünket ismertük, ismerjük most meg Isten erejét.« Szavai vizshangra találtak.

Megszólaltak a harangok, hirdették a Feltámadott dicsőségét, s az utcák benépesedtek az istentiszteletre siető emberekkel. A franciák meglepetve és csodálkozáva hallgatták.

Massena hirtelen összeszedte tá-

borát. — Amikor az istentisztelet véget ért, s a harangok utolsóit zúgtak, egyetlen franciát sem lehetett látni.

Husvéti történet.

A húsvéti harangok vidáman köszöntötték a természetet, s a húsvéti nap sugarai beragyogták a legsötétebb zúgot is, új életet keltve künn a világban és bent a sötét emberi szívekben. Különösen melegen sütött be egy elhagyott öreg asszony szobáskájába. A szoba lakója karosszékében ülve, ölében a Bibliával, figyelt a harangok ünnepélyes kondulására. »Az Ur feltámadott!«

Kis fia szöke fejecskéje jelent meg képzeletében, amint odasimul hozzá és szájacskáját csókra nyújtja. — Az ő egyetlen napsugara hol van most? Él-e még a sokszor megsiratott, elvesztett gyermek?

Sok évig élt a fiú nagy nyomorúságban, de vágy mégsem volt a szívében az otthon után. S ha közben megszólalt a lelkiismerete, sietett azt elhallgattatni, az italban keresett feledést. Amit azonban az évek nyomorúsága nem tudott elvégezni, a betegágy eljuttatta arra, hogy magába szálljon. A csendességben megnyílik a szem, s a mult és jelen vádolva lép elő. Amint nyomorúságos rongyokban feküdt padlásszobáskájában, kívánta a halált, mert látta egész elveszett, nyomorult életét, mely annyi szenvedést hozott számára. De nem halt meg: meggyógyult.

Sokáig nem hagyhatta el fekvőhelyét, így volt ideje a gondolkozásra. Most először érezte bűneinek terhét és bűnbocsánat után vágyódott. »Felkelek és elmegyek az én atyámhoz és azt mondom neki: Atyám, vétkeztem az ég ellen és Te ellened.«

Épen abban az órában, mikor a húsvéti harangok zúgtak, lépett be a város kapuján. A jólisterné ház felé irányította lépteit, melynek ajtajához érve habozva megállt. Sokáig nem volt bátorsága belépni.

Az öreg asszony hallotta szobáskájából a nehéz lépteket. »Ki az, aki ilyen fáradt léptekkel jön?« Tűnődését halk kopogás szakította félbe és felállt, hogy ajtót nyisson. Künn egy férfi állt, aki kutatólag nézett reá, és láthatólag nagyon felindult volt.

A szobába lépve, ledobta kalapját, sötét haja rendetlenül lógott homlokára. Arcán annyi szenvedés és keserűség nyoma látszott, amelyről az asszony leolvasta a férfi egész élettörténetét. De ki lehet ez az ember? Nevét miért nem mondja meg? Közelebb lépett hozzá és fűrkészve vizsgálta arcát és sejtetelem ébredt a szívében. Lehetséges volna, hogy ez az összetört ember az ő megsiratott, elvesztett fia? »Igen, ő az!« — újjongott a szíve, — »él, megmenekült, hazatért!«

»Fiam«, — kiált fel örömmel, s kitarja karját feléje. A fiú le roskadt és bűnbánattal megvallootta vétkeit.

A nap sugarai két boldog embert ragyogtak körül és a húsvéti harangok feltámadást hirdettek.

*****

Senki se gondolja azt magáról, hogy szent, mivel nincsenek kísértései. E világ nagyjai és legszentebbejei szenvednek legtöbbet a kísértések miatt. Minél mélyebb a keresztyén hite, annál erősebb a Sátán kísértése. Ha megkísértünk, kiáltunk mennyei Atyánk segítségéért olyan bizalommal, mint a kis gyermek kiált anyja után.

Wicliff J.

KÜLMISSZIÓ.

Vedd el bűneimet!

Sok magával megelegetett, bűnbocsánatra nem szoruló embert szégyenítenek meg az indiai vezetők, akik a nap izzó hevében járnak India rejtelmes, veszélyekkel teljes útait, hogy megérdemeljék az üdvösséget — vagy azok, akik száz és száz mérföldet zarándokolnak szöges papucokban, véres lábakkal a bálványistenekhez. Vagy az a néptörzs, amely Afrika közepén él, s amely évenként egy férfiút végigvonszol városa utcáin s végül a tajtékozó habokba dobva, sirva kiáltozza: »Vedd el bűneimet! Vedd el bűneimet!« Megszégyeníti Izráel népe, mely megölte áldozatra szánt bányáját, hogy a veszedelmet és a romlást elkerülje. Igen, a régi zsidó nép a maga bűnbánati napjaival vádolni fogja a mai zsidó nemzedéket, amely a bűnért hozott áldozatot megvetve, nem tér meg. S elhangzik az ítélet egykor a keresztyének ellen, akik szívüket megkeményítve nem menekültek e világ bűnét, terhét hordozó Isten Bárányához.

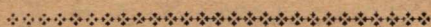
Győzelem.

Évekkel ezelőtt élt egy egyszerű kínai ember. Azok közé tartozott, akik csendben, de boldogan és hűségesen szolgálták egész életükben az Urat. Megbetegedett és ez a betegség elhozta számára a halált. Mikor hozzátartozói és barátai látták, hogy közeledik a vég, körülállták ágyát és csendesen várták azt a percet, melyben kilehelte lelkét. — A haldokló még egyszer felnyitotta szemét, s a körülötte állókhoz így szólt: »Ti azt hiszitek,

hogy most meghalok, pedig épen ellenkezőleg, most kezdem csak élni az életet a maga teljességében!« Ezzel bezárta szemét és itt hagyta ezt a világot, hogy ezután már mindig Jézussal legyen, akiről földi életében is bizonyosságot tett, mint Szabadítójáról és Megváltójáról. — Igen, most elkezdődött számára az a csodálatos élet, az Élet, melyet a Jézus Krisztusban való hit által nyert el és most zavartalan boldogságban pihenhet Jézusnál, az ő Uránál. — Óh, milyen győzelem ez a halál felett!

A kereszt.

Egy egyszerű lapp-földi nomád mondta a következőket: »A kereszt két részből áll. Az egyik rész hátratul megy. Ez a mi részünk. A másik fölfelé mutat, ez Isten része. Ez a földig nyúlik le, hogy a mi részünket rá tudjuk szögezni, gondjainkat, kétségeinket, nyugtalanságunkat, bűneinket. Ha keresztet látok, azt gondolom: Isten szeretete és a mi bűneink, ezek a főalkotó részek, s a mi Urunkat mindkettőre fölszegezték és ezáltal egyesítette azokat, — és győzedelmeskedett. Vannak nagy keresztek, de a keresztnak nagyobb része szeretet és fölfelé mutat, és ha ezt tudjuk, akkor a kereszt sem nagy többé.«

Krisztus nélkül az ember bűnbe és nyomorúságba merül. — Krisztussal az ember kiszabadul a bűnből és nyomorúságból. — Ő a forrása minden boldogságunknak, erőnknek, életünknek, reményeinknek. Kívülről csak teher és szenvedés, sötétség és kétség van és csak zűrzavart, céltalanságot látunk a természet világában és a saját lelkünkben is. (Pascal.)

TUDAKOZZÁTOK AZ IRÁSOKAT!

Apr. 16. II. Kor. 9. II. Móz. 12:15-28.
A bárány vérével kellett megkenni minden izraelitának a háza küszöbét és ajtófélfáját, mert ahol ezt a jelt látta a pusztító, oda nem ment be. Az a vér jelkép volt; a Jézus kiöntött vére volt az igazi vér, amely elfordítja tőlünk a pusztítót, a sátánt. Az ó-testamentomi pusztító a testi életet oltotta ki, a nagy ellenség, az örök pusztító a lelket öli meg, ha nem védelmezi az a kiontott drága vér, a Jézus vére.

Apr. 17. II. Kor. 12:1-10. II. Móz. 24. A tulkoknak a vére, amellyel Mózes meghintette a népet, azt jelentette, hogy Isten megtisztítja azokat, akik odajárulnak a vérhez, megbocsátja bűneiket és szövetséget köt velök. De azt a szövetségekötést minden évben meg kellett ismételni, nem volt örökkévaló érvényessége. Csak Krisztus mutathatott be olyan áldozatot a saját személyében, amely mindenkora és mindenki számára érvényes, aki azt hitellel elfogadja. S mi, akiknek ilyen örökkévaló szövetség van felajánlva, nem szólnánk-e úgy, mint akkor Izrael népe: »Mindent megteszünk, amit az Ur parancsolt, és engedelmeskedünk«?

Apr. 18. Ján. 13:1-15. I. Kor. 11:23-32. Luk. 22:14-20. I. Kor. 10:16. 17. Ki veheti méltóan az úrvacsorát? Az-é, aki bűn nélkül való? Akkor senki sem vehetné. Nem büntelenséget kíván tőlünk az Ur, hanem igazi bűnbánatot és Őbenne való hitet és bizalmat, hogy bűneink megbocsátattak az Ő, érettünk elvégzett váltásgmunkája alapján. Aki ezt hiszi, s aki magát átadja Megváltójának, hogy az Ő erejében megőriztessék a bűn hatalmától az nem eszi méltatlanul a kenyeret, és nem issza méltatlanul az Úrnak poharát.

Apr. 19. Ján. 19:17-30; Ésaías 53. Luk. 23:39-46. II. Kor. 5:14-21. Milyen nagy szó: »Isten Krisztust bünné tette érettünk.« Úgy függött ott a keresztfán a Tiszta, a Szent, Istennek szeplőtelen Báránya, mintha maga volna a megtestesült bűn. Egy percig még az Istentől való teljes elhagyatottság retentő érzésén is át kellett mennie, neki, aki egy volt az Atyával! S azért halt meg így, hogy mi éljünk, de ne magunknak éljünk, hanem annak, aki érettünk meghalt. S ha megértjük ennek a halálnak a je-

lentőségét, ennek a szeretetnek a mélységét, tehetünk-e másképen, mint hogy neki éljünk?

Apr. 20. II. Kor. 13. Zsolt. 118:14-24. Az Úrnak jobbkeze sok hatalmas dolgot cselekedett már, de sohasem cselekedett hatalmasabbat, mint mikor Krisztust feltámasztotta a halálból. De ez a cselekedet nem csak nagy hatalmáról, hanem nagy szeretetéről is tesz bizonyosságot. Szerette egyszülött Fiát, de szeretett Őbenne minket is, mikor Őt feltámasztotta. »Jézus él, mi is élünk, a haláltól nem félünk,« — mondja egy szép egyházi ének. Óáltala lelkünk már itt a földi életben is él, s ha testünkön egy időre erőt vesz is a halál, áll az ígért, hogy dicsőült testben feltámadunk. (I. Kor. 15:42, 43.)

Apr. 21. Márk 16:1-8. I. Kor. 5:7, 8. Máté 28:1-10. I. Kor. 15:12-20. Hogy ünnepeled a húsvétot, kedves testvérem? El-e mélyen a lelkedben az a tudat, hogy Krisztus az igazi húsvéti Bárány teéretted is megáldoztatott? S ez a nagy áldozat hálara' indít-e? Kész vagy-e minden bűnödöt letenni a keresztnék lábánál, ahol az érett megfeszített Megváltó függött? Kész vagy-e minden kovászt, minden felismert bűnt kitisztítani a szivedből, az életeredből? Vagy ünnepléled csak szokás, formaság, vagy rövid ideig tartó meghatottság, amely megengedi, hogy a régi élet húsvét után tovább folytatódjék? Oh, ne így ünnepelj!

Apr. 22. Luk. 24:13-35. Szepl. 10:31-41. Ján. 20:11-18. I. Kor. 15:54-58. A feltámadott Ur Jézus nem jelent meg az egész népnek, csak a tanítványok kicsiny seregének. De azoknak azért jelent meg, hogy megbizsa őket az Ő feltámadása hírének a széthordásával széles e világra. Nem csak Izrael népe előtt kellett erről bizonyosságot tenniök, hanem a pogányok előtt is. Pál apostol volt az első, Istentől elhívott pogány misszionárius, de Péternek is akinek fő munkaterülete a zsidó nép közt volt, meg kellett tanulnia, hogy Isten nem személyválogató, hanem minden néphez el akarja juttatni a váltásgról szóló örömhirt. Ma sem csupán a külmiszió munkájába állított keresztyéneknek kell ezt tudniök, hanem minden keresztyének s ezért imádkozással, adakozással mindegyiknek elő kell segítenie a pogányok közt folyó misziói munkát.

Apr. 23. Gal. 1:1–10. IV. Móz. 6: 22–27. Pál apostol munkáját, aki a tiszta evangéliumot hirdette, hamarosan megzavarták hamis igehirdetők, akik mindenféle tévtanokat igyekeztek becsempészni a gyülekezetekbe. Milyen erőlyesen kikel ezek ellen Pál! Jó lelkiismerettel teheti, mert tudja, hogy ő úgy igehirdetésében, mint egész életében Isten kijelentéséhez ragaszkodik, egyedül az Ő tetszését keresi és nem emberekét. Ilyen igehirdetőkre van ma is szükség. Az ilyenek léphetnek föl feljathalommal a tévtanokat hirdetők ellen, amilyenek, fájdalom, ma is vannak. Imádkozzunk ilyen igehirdetőkért s támogassuk őket munkájokban hűséges biznyságtétellel.

Apr. 24. Gal. 1:11–24. IV. Móz. 21:1–9. Pál apostol tisztában van a maga multjával. Tudja, hogy az az ő képzelt igazsága tévedés volt, bűn volt, amelyből meg kellett térnie. S azt is tudja, hogy a nagy fordulat nem az ő érdeme, hanem Isten vitte azt véghez benne, csodálatos módon, kijelentés által, amely ott a damaskusi úton történt, s amely által egész lelkivilága megváltozott. Test és vér, a saját okossága és tudománya többé mitsem számított előtte, azokkal nem tanácskozott, hanem visszavonult a csendbe, hogy ott megérthesse Isten szavát. S meg is értette.

Apr. 25. Gal. 2:1–14. I. Pét. 1: 1–12. Pál hamar felismeri a veszedelmeket, amelyek a most megindult keresztény gyülekezeteket fenyegetik: a tévtanokat hirdető hamis atyafiakat, akik ellen teljes erővel küzd, sőt magokban az apostolokban jelentkező hibákat is, amelyek kárt okozhatnak a gyengébb lelkekben. S van bátorsága Péter gyengesége ellen is fellépni s rámutatni, hogy Krisztus követőinek nem szabad az igazságtól egy hajszálnyira sem eltérni, azért, hogy emberek tetszését nyerjék meg, hanem a legteltesebb őszinteséggel és egyenességgel kell magukat viselniök.

Apr. 26. Gal. 2:15–21. I. Pét. 1: 13–25. Pál a maga tapasztalatából tudja megállapítani azt a fontos igazságot, hogy a törvényt által senki sem igazulhat meg. Ő maga, régi életében, nem csak ismerte a törvényt, hanem igyekezett azt be is tölteni. S mire vezette ez őt? Krisztus követőinek a gyűlölésére, üldözésére. Ennek az ő,

törvény szerint élő ő-emberének meg kellett halnia, hogy a hitből élő Pál megszülethessen. Aki hitből él, abban Krisztus él.

Apr. 27. Gal. 3:1–14. I. Móz. 32: 22–31. A hit nem testi örökség. A zsidók hiába voltak Abrahám testi leszármazottjai, ha hitők nem volt az Abrahám hite, akkor Isten előtt nem számítottak Abrahám fiainak. Senki sem igazi keresztény azért, mert keresztényen szülőktől származott, mert meg van keresztelve, mert templomba jár, mert vallja valamely keresztény egyház dogmáit. Igazi kereszténnyé csak a Szent-Lélek munkája által lehet, aki elvezeti őt Krisztus váltság-halálának megértésére és elfogadására. Ez hit által történik, s ez az igazi, üdvözítő hit.

Apr. 28. Ján. 20:19–31. I. Ján. 5: 1–5. Ján. 21:15–19. I. Pét. 1:3–9. Az üdvözítő hit nem pusztán elhívése valaminek, nem olyasmí, amit az emberi értelem fog fel, hanem olyan erő, amely által a lélek ujjászületik, legyőzi a bűnt és a világot, szereti Istent és az embereket. Mert ez a hit Krisztust fogadta magába, s Ő az, aki mindezt az emberi lélekben véghezviszi. Vizsgálj meg magadat, hogy ez a hit van-e benned.

Apr. 29. Zsolt. 3. I. Pét. 2:1–10. Isten gyermekeinek mindig voltak és mindig lesznek ellenségei. Az ellenség néha nagyon megsokasodik és úgy látszik, hogy erőt vesz Isten népén. De az Ige, és általa a Szent-Lélek mindig biztat bennünket, hogy ne féljünk, mert Isten a mi oltalmunk és erősségünk, Ővé a szabadtás.

Apr. 30. Gal. 3:15–29. I. Pét. 2: 11–25. Az ígéretet Abrahám kapta, a törvény Mózes által adatott, az ígéret tehát régibb keletű, mint a törvény. A törvényre a bűn miatt volt szüksége az emberiségnek. A törvény követel, parancsol, s aki engedelmeskedni akar neki, tapasztalja, hogy képtelen reá. Ezért van szükség Megváltóra, aki eleget tett a törvény minden rendeletének. Az Ő igazsága a mi igazságunk, ha hittel elfogadjuk. Így vezérel bennünket a törvény Krisztushoz, hogy az Őbenne való hit által Isten gyermekeivé legyünk, az ígéret örököseivé. Az vagy-e már?

Vargha Gyuláné.